

Hahahanarchiehi!

Misanthropie is niet langer mijn allergrootste allergie. Buiten is alles naar de filistijnen en ik dreig hier eenzaam en alleen weg te kwijnen. Toch dweep ik niet met nostalgie, dus noem me godverdomme geen schijtbange *pussy!* Want ook al rijden de auto's vandaag chaotisch kriskras, ook al is de dorpsvijver met zijn waterlelies gedegradeerd tot een drassig moeras, ook al staat er gewapende bewaking in iedere hoek van iedere kleuterklas, ook al staan onze gasmaskerloze ogen op ontploffen door dat irriterende traangas, ook al draagt iedere lompe loebas een vuurwapen in zijn kabas, en ook al lokken de hoerenvingertjes ons nu van achter traliewerk met kogelvrijglas naar hun versleten matras, mij zult ge níet horen zeggen dat vroeger alles beter was. Het was simpelweg anders. De mensen liepen nog niet rond in een gepantserd harnas en hadden véél minder last van inbrekers, bloedwrekers en aanranders. Uiteraard waren er ook toen al meer dan een paar pyromanen, kleptomanen en toxicomanen, maar komaan, waar komen al die Zwarte Zwanen vandaag de dag toch vandaan? Onze straten zijn verworpen tot een betonnen brousse vol boosaardige beesten. Bange overlevende vrezers voor hun leven en schuilen huilend in diep gegraven holen, donker onder de grond, en dolen doelloos rond, als verweesde geesten. Voormalige criminelen vervelen zich geen moment van de dag. De meesten blijven maar doorfeesten tijdens hun dagelijkse doch kwalijke queeste naar macht en pracht. Met man en macht probeerden we tevergeefs het tij te keren, hen manieren te leren, maar het

mocht niet zijn. Niemand, maar dan ook niemand, houdt de toekomst tegen, terwijl iedereen kleddernat is van de regen, en hoopvol uitkijkt naar die langverlangde zonneshijn.

Toegegeven, zelf heb ik nooit hoog opgelopen met autoriteit. Ik had het schijt aan het beleid, aan opgelegd gezag en bazig gedrag. Tijdens mijn puberteit groeide mijn rebelse ingesteldheid. Willen of niet, de tijd was stilaan rijp voor een totale omslag. Zoals het vroeger ging kon het niet verder. Het systeem stonk naar stront en liep faliekant uit de hand. Bange schaapjes kropen onder de rok van hun herder, gelijkgezinden schreeuwden schouder aan schouder moord en brand. Averechtse kloefkappers noemden mij een linkse rakker die de brave burger bij de neus nam, en met zijn opgestoken middelvinger, geperforeerde oren en ongepolijste woorden zorgde voor onrust op de bus en tamtam op de tram. Trammelant bij ons thuis was dan ook schering en inslag, en toch waren mijn enige werkpuntjes mijn voorkomen, houding en gedrag. Mijn vader was een trouwe aanhanger van ons rechtssysteem, terwijl ik ongecontroleerd kokhals van zowat alles en iedereen. Op mijn linkerknokkels staan de letters ACAB geïnt, op de rechter de cijfers 1312. Mijn ouders vonden dat ik mijn lichaam ermee had verminkt, maar ik had geen oren naar het gezever en gepreek van die twee. Ik ga dus niet zeggen dat ik met heimwee naar de veilige tijd van toen hunker, maar besef wel dat ik nu leef als een vuile punker in een stinkende bunker.

Wat er met onze wereld is gebeurd, is knudde. Het was geen sprookje voor het slapengaan, maar een echte nachtmerrie die ons wakker schudde.

Plotsklaps was het van dat en panikeerde elk arm schaap in de kudde. Zelfs deze zelf navigerende geit was even compleet het noorden kwijt. Lange tijd heb ik gedroomd van zo'n fundamentele ommekeer. Wat minder brutaal politiegeweld en verspild belastinggeld deden volgens mij geen zeer. Integendeel, laat de mensen toch zelf bepalen wat ze willen doen of laten, welke ideeën ze goedkeuren en welke ze uit de grond van hun hart haten, met welk volk ze optrekken en welke bemoeiallen ze liever buitenlaten, waarover ze stillletjes zwijgen dan wel luidkeels blaten. Welgekomen autonome zelfsturing, zonder bestuurlijke bijsturing. Wie wilde luisteren, hoorde de toorn van het gewone volk, woelig als een driftige draaikolk. Het werd de hoogste tijd dat men de overheid met haar lokale autoriteiten door het raam ging smijten. Geen fascisme, geen dictatuur, geen alleenheerschappij. Duw ze allemaal opzij en laat ons zelf sturing geven aan ónze maatschappij! Regeringloosheid leidde volgens mij ongetwijfeld tot minder boosheid. De arm der wet met een bot mes amputeren, zonder compassie of verdoving. Koninkje Staat, met ontblote billen op onze schoot, van zijn troon gestoten. Door een revolte verlost van vrijheidsberoving.

Vrijheidsstrijders, punkers, anarchisten, en alle andere nitwits die van niets wisten, kregen op den duur dát wat ze al jaren dachten te missen. Ze schreeuwden zich schor tegen de elitaire orde en het scheelde hen geen lor dat alles gedoemd was tot wanorde, maar hun gebrom en geblaf wierp dan toch zijn vruchten af. Op den duur werden opstandige opruien niet langer opgeruimd. Vaarwel nadarhekken, waterkannonnen en blauwe bataljons!